

MOFTUL ROMAN

Nr. 22.—DUMINICĂ, 26 AUGUST 1901.

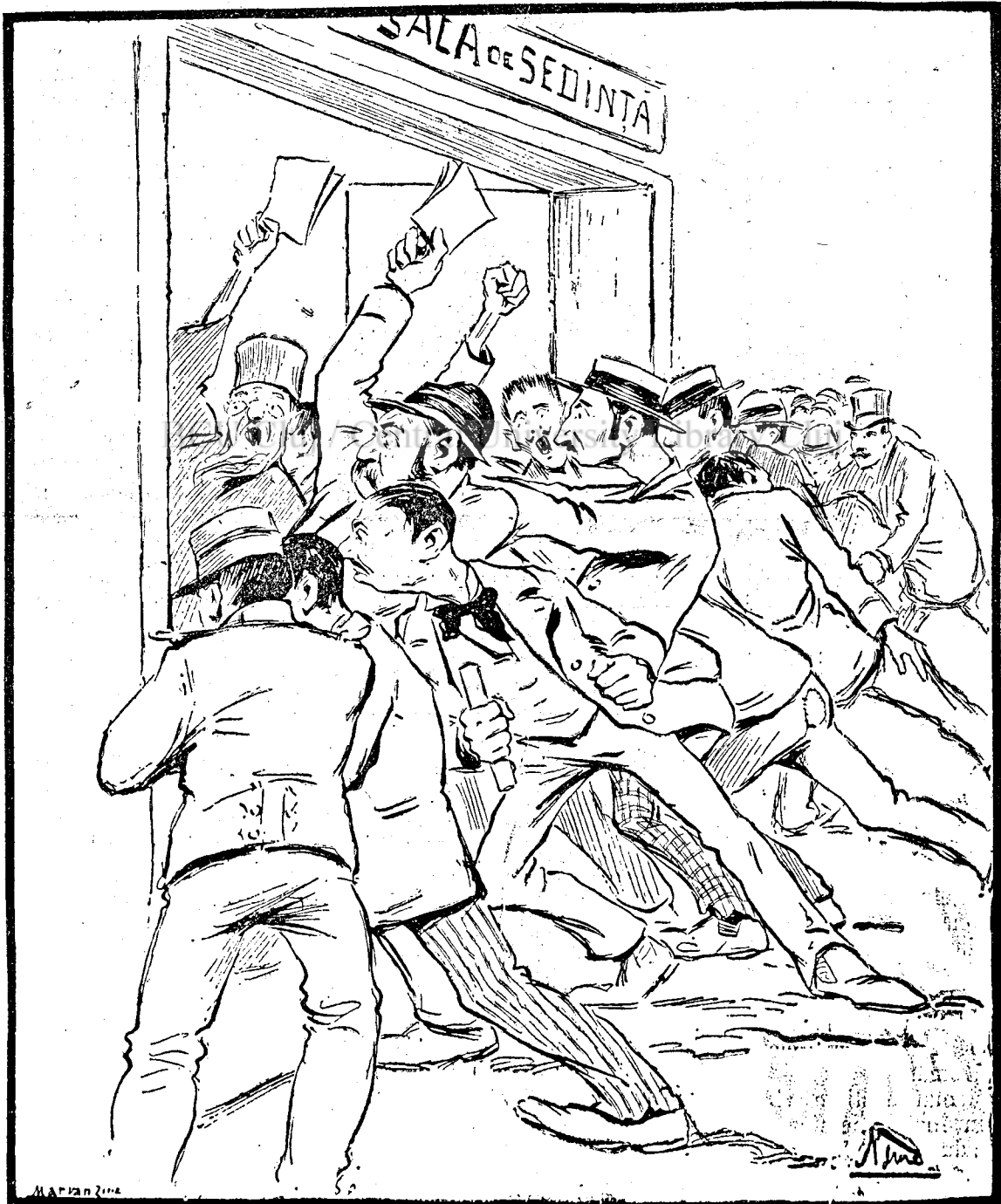
20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA LA TIPOGRAFIA «EMINESCU» STRADA SĂRINDAR, 10

Sebastian Piner

Tribunalul din Kișinău

Luat cu asalt de pretendenții români la delicioasa moștenire Vartic

Liberal și național!

Trăim în vremuri ciudate, paradoxale, anapodos kosmos. Astăzi fiecare se laudă cu ce n'are și se silește să pară ceea ce nu e.

Spânul își răsucește mustața la cucoane, iar văduvioara de cincizeci de ani se plânge tuturor că și-a pierdut actul de naștere și nu mai știe când împlinește 30 de ani.

Azi mitocanul din Mântuleasa bea champagne extra sec la Capșa, iar boerii coboritori direcți de la Radu Negru consumă fudulie de berbec la Petre de la Bărăție.

Mitocanii fac pe rîșoși; ciocoii, din potrivă, își dau toate silințele să pară democrați, — cu riscul chiar d'a se „ancanaia monșer, paroldonior“!

Fiu al acestui secol de talmeș-balmeș social, prințul Brâncoveanu s'a crezut dator să se înscrie în partidul liberal-național și să catadicsească a primi „să triumfe cu o majoritate zdrobitoare“ la colegiul al doilea de deputați din Botoșani.

Un prinț, un Brâncoveanu, „boer vechi și domn creștin“, li-be-ral—na-ți-o-nal! Ah, dragă domnule nea Niță Stere, s'a compromis partidul: pune-ți repede o coroană de baron la spatele brișcei dunitale și înscrie-te în partidul conservator!

Prințul Brâncoveanu s'a achițat de rolul său de democrat, smuls din bojocii Națiunei, cu toată grația stângace a unui debutant.

Cineva îmi povestește o picantă scenă din campania electorală, așa de picantă pe cât de autentică, încât nu mă pot opri d'a o împărtași cititorilor.

Prințul binevoea să ție un discurs, cu propria sa gură, alegătorilor. Dar trebuie să vă spun că prințul are un secretar, un franțuz foarte gentil, care răspunde la numele de d. Mielvaque. În toial discursului, augustul candidat deodată se oprește perplex în loc și s'apleacă de la tribună către fidelul său secretar:

— Dis donc, Mielvaque, comment on dit ça en roumain?

Secretarul nobilului orator știe tot așa de bine românește cum știu eu limba sanscrită; —vê'nchipuiți deci de ce folos a putut fi prințului liberal-național, cure voea să trazeze amor electoral cu poporul român.

Au fost însă și mai nostime vizitele făcute de prinț înainte de alegere.

Pretutindenți se ducea însoțit, firește, de secretarul său. La un moment dat candidatul ajunge la un cojocar, alogător în colegiul al doilea, căruia îi solieită votul și-i prezintă totodată pe secretar:

— Domnu Mielvaque!

— Săru'mâna, dom'le prinț, — zice cojocarul, făsticit d'atâta onoare, — da' cum zici că'i zice lu dumnealui?

— Mielvaque, repetă prințul.

— Miel-vacă?! Păi, săru'mâna, da'pi la noi la mieii vacilor le zicem viței!... replică cojocarul scărpinându-se'n cap, nedumerit cum poate să fie cineva și miel și vacă...

Dar, în sfârșit, după multe și multe „ambetamente“ d'astea, prințul Brâncoveanu a isbutit să cucerească sufragiile poporului, sau mai bine cum zicea însuși deunăzi la Capșa:

— Mon cher, j'suis arrivé le premier au poteau!

Adică pe românește... dis donc, Mielvaque, comment dit-on ça en roumain?

EDGARD MARCHIZ DE BUCUREȘTI-Y-NOÏ

IUBITEI....

Mi-e vecină. E frumoasă
Cum poetul numai poate
Inimei să-și fac-aleasă;
O iubesc; din minți mă scoate.

Și pierdut în reverie,
Ziua întregă, noaptea toată
Simt că-mi vine nebunie;
Dați târcoale pe la poartă.

La fereastră își arată
Chipu-i pal, de ceară, blând,
Inspire mine ochi-i cată
Și... m'apropiți tremurând.

— Te iubesc. Ah! te îndură,
Simt că fără tine pier....
Tace... nu-și deschide gura!

Bust de ceară la bărbier.

ELEGIAC

Presă în vilegiatură

Citesc într'un ziar răspândit:

FURTUL DELA REDACȚIA NOASTRA

Furtul—Tăcerea noastră—De la Ana la Caiafa—Bănuelile noastre—Un truc—Zădărnicia trucului—Ca la noi la nimeni—Scrisoarea unui cititor—Răspunsul nostru—Un incident nostim—In așteptare.

Furtul

Un furt îndrăsnit s'a comis alaltăieri pe la orele 6½ seara, în redacțiunea noastră. O scrisoare de valoare a dispărut după masă în timpul când d. prim-redactor trecuse în camera de alături ca să vorbească cu desenatorul nostru, care și densusul a rămas uimit de îndrăzneala făptuitorului. Desenatorul nostru a exclamat: „asta e scandalos“ și a plecat să dejeneze la Mișu Filipescu.

Tăcerea noastră

Asupra conținutului scrisorii dispărute să ne permită cititorii să păstrăm tăcerea deocamdată. Cauza acestei tăceri cititorii noștri o vor găsi la ediția de seară.

De la Ana la Caiafa

Imediat după constatarea furtului, directorul nostru s'a dus la poliție. Aci s'a întreținut două ore cu d. Puiu Alexandrescu, șeful siguranței, care a refuzat să înceapă cercetările pînă nu va avea adresă formală de la d. prim-procuror.

De aci directorul nostru s'a dus direct la d. prim-procuror Mumuianu, cu care s'a întreținut 45 de minute. D. prim-procuror a opinat că ar fi mai nemerit să se cerceteze prin poliție, consultându-se în prealabil și albumele cu fotografiile de ale pungașilor capitalici. D-sa va aviza apof. Directorul nostru a plecat descumbrat și măhnit. Curat de la Ana la Caiafa.

Bănuelile noastre

Pe la orele unu, desenatorul nostru aducând schița de mâne—pe când suea scara—a văzut pe servitoarea d-lui administrator, care șoptea lângă scară cu bucătăreasa d-lui director. Curios, trase cu urechia și auzi cuvântul „scrisoare“ repetat de mai multe ori într'un suflut se sui și ne comunică totul. Eram deja pe o urmă.

Un truc

D. redactor chemă pe cele două servitoare, le închise în redacție și acolo, față cu desenatorul nostru, le somă să spună tot. Acestea, tăgăduind cu încăpăținare, d. redactor le cărpi câte două perechi de palme.

Zădărnicia trucului

Trucul nu reuși. Atunci desenatorul nostru, scoțînd un țigal, se plecă pe fereastră și șueră asurzitor. Dela secția din apropiere câțiva sergenți alergară și servitoarele fură date pe mâna poliției.

Ca la noi la nimeni

După două ore ne-am dus la poliție ca să cercetăm rezultatul investigațiilor d-lui sub-comisar de serviciu. Negăsindu-l însă la birou, am intrat în cabinetul de alături. Aci am surprins pe sub-comisar stînd la taifas și ciupind de gușe pe servitoarea arestată, care ședea tolănită lângă densusul pe canapea. Ceeace e mai scandalos este că numitul sub-comisar nu a părut niciun moment ambarasat de prezența noastră, iar servitoarea, sigură de protecțiunea acestui imbecil funcționar, ne privea cu obrăznicie și nici nu s'a deranjat la vederea noastră.

Atragem atențiunea d-lui prefect asupra moralității subalternilor săi, cărora le e încredințată avutul, cinstea și chiar viața cetățenilor. Nu s'a mai văzut țară în lume unde cinismul și turpitudinea să fie considerate drept virtuți civice. Ar trebui o mână de fier care să stărpească din birocrație niște elemente arhi-putrede și înrădăcinate ca o pecingine pe corpul funcționarismului nostru. Ca la noi la nimeni.

Scrisoarea unui cititor

Domnule Director,

„Am citit cu o mare măhnire informațiunea dv. de erf în care spuneți pe scurt despre paguba d-voastră. Așa e la noi în țară, nu ești sigur de nimic. Noi am fost toți de aci emoționați de această întâmplare și am discutat mult la cateneaua centrală, ce e de făcut. Am căzut de acord totși asupra următoarelor soluțiuni, pe care v'o împărtășesc și d-voastră: Suntem de părere să asigurați redacția la vreo societate d'alea ca Dacia, Naționala, etc., așa că orice v'e va lipsi să vi se plătească. Ce ziceți de idea aceasta? Aștept răspuns.

Cu această ocazie v'e anunț că v'am mai făcut un abonament.

Al d-voastră, Iorgu Vasilescu

P. S.—Am fost emoționați pînă la lacrimă de memoriul lui Emil Popazu. Simți în el adevărata durere de frate. Sunt de părere să l tipăriți într'o broșură. Eu garantez că v'e desfac patru mii de exemplare numai aci în Vaslui. Gândiți-v'e.

I. V.

Răspunsul nostru

Noi am trimis telegrafic răspunsul următor:

D-lui Iorgu Vasilescu

mare proprietar — Vaslui

Mulțumim împărtășirea durerii și abonament. Nu putem tipări memoriul. Proprietarul cere 3000 lei. Nu parale. Dacă împrumutați, da. Garantăm portretul, iscălitura. Răspundeți.

Un incident nostim

Bucătăreasa a cerut d-lui director să o libereze pe cautiune și în schimb îi va găti doi ani gratis. E de prisos să spunem cheful care s'a făcut în redacție pe scoteala acestei originale bucătărese.

In așteptare

Până acum nimic nou. Vom mai aștepta noi amănunte la ediția de seară.

Citesc la ediția de seară :

FURTUL DE LA REDACȚIA NOASTRĂ

De ce tăcem. — Interview cu d. J. Th. Florescu. — Ce s'a decis. — Ancheta noastră

De ce tăcem

Am spus la ediția de dimineață că nu putem anticipa asupra importanței scrisorii furate și am promis cititorilor că le vom explica motivul. Motivul este următorul : Nu putem spune nimic, de oarece instrucția nu este încă terminată și ne temem să nu'l punem piedică printr-o prealabilă imprudență, care ar putea zădărnici totul.

Interview cu d. J. Th. Florescu

Dealtmintearea instrucția continuă cu multă activitate. Un reporter al nostru, voind să intervieveze pe d. J. Th. Florescu, a așteptat trei ore până când să poată da ochi cu d-sa, căci era ocupat cu ascultarea a șase țigani din banda de la Cernica.

— Ce părere aveți, d-le Florescu, despre furtul acesta ?

— Mi se pare foarte original și cred că există o legătură între el și crima Albanizilor din str. Carol. Sunt pe urme bune.

— Credeți că servitoarea e vinovată ?

— De, până acum nu am putut smulge nimic de la d-nsa prin violență, dar sunt pe cale de a reuși printr'un mod ingenios : m'am deghizat în gardist și am intrat pe furis la d-nsa. Apoi m'am prefăcut amoretzat nebun de ea și i-am promis că o voi scăpa. La început nu-i inspiram încredere, dar pe urmă, dupe două întelîniri de felul acesta am reușit, — la puțin, e adevărat — dar e un început. Mi-e grea slujba, căci îți' inchipuești că trebuie să mă port cu ea ca un adevărat amant. Dar nu mă dau în lături de la nimic... și voi reuși.

— Imi dați voi să public interviewul acesta ?

— De ce nu, cu cea mai mare plăcere.

Ce s'a decis

Cititorii au înțeles din acest interview ce s'a decis de instrucție. Dezilusionați, am procedat la

Ancheta noastră

Nemulțumiți de tembelismul poliției și de cercetările greoaie ale parchetului, am hotărît să facem noi-inșine o minuțioasă anchetă. Spre acest sfârșit am cerut de la poliție vocea aducem pe cele două bănuite în cabinetul particular al d-lui administrator. Aci, față cu personalul redacției, administrației, întregului serviciu de reportaj, desenatorului și colectorului nostru, am procedat cu blândețe la facerea anchetei.

D. administrator cu o voce blândă, caldă și cu un accent înduioșător arată celor două vinovate gravitatea faptei lor, făcând să reiasă în culoril vii recunoștința pe care o datorează serviciilor stăpînului lor, care le procură pâinea zilnică și atâtea ajutoare morale și materiale. La un moment dat ochii tuturor erau înecați în lacrimi de o sinceră emoțiune. Corectorul nostru chiar a exclamat : „Ce perversitate de caracter trebuie să aibă aceste două nenorocite ca să nu mărturisescă nici acum“.

Decodat primul nostru redactor schimbă tactica. Cu oamenii din popor — își zise d-nsul — nu este nimerit să lucrezi asupra moralului cu vorbe alese și atingătoare, trebuie un procedeu mai drastic și de natură să influențeze *hic et nunc*, direct asupra fizicului, prin mijloace violente. Cugetând astfel, se repezi spre cele două servitoare și le lua la palme. Toți rămaserăm înmărmuriți de brusca schimbare de

regim, dar fiecare eram intim conșinși de eficacitatea sistemului. La un moment dat, victimele pline de sânge declarară desperate, plângând cu hohote : „*Omorîți-ne, în suntem vinovate*“. O mișcare de compătimire se produse în asistență și toți furăm conșinși de inocența lor. Le-am trimis imediat la poliție, iar noi hotărîm să ne îndreptăm în altă direcție cercetările. Vom ține pe cititori în curent.

Citesc în același ziar, a doua zi :

FURTUL DE LA REDACȚIA NOASTRĂ

Două vinovate. — Deslușirea furtului. — Repararea unei erori. — Toată lumea mulțumită. — Ce conținea scrisoarea. — Concluziune

Două nevinovate

Cele două servitoare arestate sunt nevinovate.

Deslușirea furtului

Aseară pe la 10 ore, administratorul nostru intrând acasă, care-i fu mirarea când văzu pe fiul său de trei ani, Bubi, că-i ese înainte și-i zice : „Tăticule, poftim o scrisoare pentru matală“. D-nsul o luă și citi pe ea numele d-lui redactor și stampila „*Pucioasa*“. Era scrisoarea dispărută. Imediat luă pe micul îngeraș în brațe și-l sêrută cu o deosebită dragoste paternă : „Dragă Bubi, spune tăticului, cine ți-a dat scrisoarea ?“

Copilul istorisi apoi că, fiind în căutarea tatălui său, intră prin redacție și negăsind pe nimeni luă scrisoarea, care era pe masă, crezând că e a tatălui său.

Repararea unei erori

O eroare fusese comisă. Femeile au fost închise, bătute, torturate ; trebuia deci să o reparăm, căci numai noi eram vinovați. Bietele femei ne făceau o milă de nedescris. Am dispus repararea acestei erori pe calea unui ajutor material. Spre acest sfârșit li se dete câte un „Bon“, în virtutea căruia ele au trecut pe la casierul nostru și li s'a înnumărat câte un leu și 25 de banți.

Toată lumea mulțumită

Ne-ar trebui pana unui „Emile Zola“ ca să descriem imensa bucurie a celor două femei când au văzut cum știm să reparăm eroarea noastră. Era o bucurie de nedescris în toată lumea ziarului din cauza soluțiunei umane, pe care am dat-o acestei regretabile erori. Pe fețe vedeai mulțumire, strigăte de bucurie au răsunit până noaptea târziu, iar cele două victime, — eroinele zilei — erau duse în triumf de către mii de lucrători tipografici și toți repetau cu recunoștință numele directorului nostru, căruia i se datorește în mare parte triumful dreptăței.

Ce conținea scrisoarea ?

Este, credem, momentul să satisfacem legiti-ma curiozitate a cititorilor și să le spunem ce conținea scrisoarea.

Din punct de vedere material scrisoarea aceasta era de o reală valoare. Era o dare de seamă a unui bal de la baile Pucioasa, a corespondentului nostru, în care erau trecute peste 800 de persoane, cari au asistat. Numai domnișoare erau 163, descrise fidel în toaletele lor. Scotească cititorii că fiecare din aceste 800 de persoane, cumpărând câte un exemplar, ce beneficiu ar fi pentru noi !

Din punct de vedere moral, era prejudiciul cauzat de faima ce ne-ar fi eșit de ziar rîu informat.

Concluziune

„*Tout est bien qui finit bien*“ zice francezul. Noi mulțumim din suflet tuturilor cari au compătimit cu noi și ne-au dat concursul în această tristă afacere.

(Urmează numele ziarului)

Pentru conformitate
GEORGE CAIR

Intre El și Ea

— O ! spune-mi îngere, sylfido, Un'să te duc, în care plai ? În care sfere etheree... Să îți pară viața că e rai ?..

Preferi Olympul — nemurirea — Sau vrei să mergem pe Parnas ? Răspunde, căci ard de dorința S'aud fermecătoru'ți glas !..

Dar ea, — privind pe sub sprincene — Răspunse cu glas cadentat : — Decât acolo, eu aș zice Să mergem la... Lacul-Sărat !..

GH.

Moștenirea Colescu-Vartic

Primim următoarea scrisoare :

Domnule redactor,

Recurg la ospitalitatea *Moftului Român* pentru a aduce la cunoștința generală că subsemnatul — sfidând toate pretențiunile unor vânători de milioane — e singurul și, de astădată, adevăratul moștenitor al defunctului Colescu-Vartic ! O primă dovadă de seriozitatea calității mele de moștenitor e faptul că recurg la coloanele unei gazete umoristice, pe când atâtea moștenitori umoristici își trambitează titlurile de succesiune prin gazete... serioase. Țiu însă, și aceasta pentru a tăia odată pentru todeauna pofta pretendenților cari resar mai numeroși de cât colaboratorii grațioși la revistele de spirit, — Țiu, zic, a mai indica pe lângă sus menționata dovadă încă două-trei destul de peremptorii și cel puțin tot așa de serioase ca ale dumnealor :

1) *Sunt frate bun cu defunctul Vartic* ; proba o voiți face chiar cu *legile divine*, cari spun categoric (paragraful și articolul l'am uitat) că toți pravoslavnicii creștinii sunt fiii lui D-zeu !

2) După toate declarațiunile celor ce mă cunosc, începând ou dascălul din școalele primare și sfârșind cu bunică-mea (dupe mamă), sunt — și o spun fără nicio modestie — de-o prostie crasă ! Or, dacă această calitate îmi dă dreptul să moștenesc împărăția cerurilor, a fortiori, nu cred că se va găsi pe pământ un tribunal așa de strimț la cap încât să-mi refuze o moștenire de câteva milioane ;

3) Pot dovedi oricând, cu acte de stare civilă în toată regula, precum și cu mărturisirile Iuliei Poloneza, că sunt născut în zodia Rămătorului, fapt care, coroborat cu cele de mai sus, va putea constitui pentru orcea minte luminată o probă irefutabilă a norocului meu.

Nu mă îndoiesc însă, d-le redactor, că dd. Ciucă-Vartic, Brăescu-Vartic, Constantinescu-Vartic, Ionescu-Vartic și atâția alți Varticii de contrafacere, se vor încăpățina a susținea aceleași titluri ca și mine. Vă declar însă, sus și tare, și deslid pe oricine să dovedească contrariul, că, dacă acești domni din suszisele mele titluri ar putea invoca cumva vreunul, nu poate fi cel mult decât p'acola din punctul 2, care însă, el singur, nu cred, pentru cineștea magistraturii imperiului vecin, că ar putea constitui o dovadă suficientă.

Acestea fiind zise, odată pentru todeauna, vă rog, stimato d-le redactor, a primi asigurarea înaltei mele stime.

I. Cuparencu-Vartic
Student in drept

PRIMĂVARĂ

PASTEL OPTIMIST

Când plouă lin în primăvară,
Toți zic: «Să dea Domnul, să dea!»
Și de te culci pe prisp-afară,
Mai vezi pe cer și câte-o stea...

E cald, și ploaia răcoroasă
Ozon în aerul curat
În urmă îți lasă; dragostoasă
Natura toată îți un pupat.

Se pupă corbi, de bucurie
Că au scăpat de iarna grea;
Se pup' brațeți cu gălăgie,
Și iată și o rîndunea...

Și-o barză.. calcă cu măsură
Cu pasul grav, explorator,
Se plimbă chiar prin bătătură
Cu aerul nepăsător.

Când plouă toate germinează;
Pământul liber de zăpezi,
Spălat de ploii, se decorează
Cu miș de miș de muguri ve'zi.

În țarină griul încolțește,
În dealuri via o desgrop;
De ploae tot se'nveselește,
Pe orice frunză e un strop.

Și soarele o caldă rază
Trimite pe furiș prin nori;
Iar flori și paseri ca să'l vază
Se nălță, sboară către zori.

PASTEL PESIMIST

Tot plouă! A! ce primăvară!
Cum curge fără să mai stea!
Se'ntinde ceața grea p'afară,
Pe cerul sumbru nicio stea.

E frig... și apa mocirloasă
Infectă aerul curat,
La câmp e baltă mlăștinoasă
Și codrul doarme întristat.

Sunt tristi și corbi 'n deal la vie,
Cobesc din noiu a iarnă grea;
Plouate vrăbii cad o mie,
Nu vezi sburând o rîndunea.

O barză, cu pas de măsură,
Sosește ca explorator...
Și plouă... plouă... 'n bătătură,
Pustiū... Departe pleacă 'n sbor.

Tot plouă, plouă, inundează...
Mai vin și ape din zăpezi;
Umflăte, apele spumează,
Torente curg din codrii ve'zi.

În țarină griul putrezește,
Sub piatră 'n deal vii se îngrop;
De ploii plugarul s'erăcește,
Mălăiū, făină, nu e strop.

Și soarele, o slabă rază
Când o mai perde printre nori,
O tristă baltă luminează
Fără apus și lără zori.

La Cetatea Neamțului

— Bravo! Bravo! ideea e minunată:
să facem o excursiune la Cetate!

Așa strigară, bătând din palme, cei
mai doritori de excursiuni dintre vizi-
tatorii Monastirei Neamțului.

— Să luăm dejunul acolo, zise, în-
vîrtindu-se în călcăiul său înalt, un
simpatice ofițer de artilerie și de talie
scurtă.

... Și peste câteva ore, pe șoseaua
prunduită, strălucind la soare, un șirag
de șese care, pline de pălării de dame,
chipie și șepci de excursioniști, mergeau
scărțiind (carele nu șepcile) trase cu
putere de boi, cari își arătau fără sfială
distinse lor poveri, buturile lor poleite
cu o culoare galbenă-verzue.

Deprins de a vedea mai întotdeauna
carele încărcate cu fin, lemne, saci de
porumb sau cu alte lucruri folositoare,
am rămas cu sufletul întristat, gândind
la câte sarcini e înjugat și bietul bou
român. Dar am fost scos imediat din
această profundă observație:

— Poftim la noi în car, d-le Popescu,
mă invită o fetiță cu buzele roze.

M'am acățarat.

— Ce bine e în car, — nici n'aș fi
crezut!

Domnișoarele, foarte dispuse, la fie-

care hop dau un țipet de frică, pe care
însă îl înșoțesc, imediat, cu un zîmbet
dulce, de îndată ce se asigură că peri-
colul unei răsturnări a trecut. Cucoa-
nele, obicinuie cu moliciunea perinelor
de trăsură, când vin, prin hurducătura
carului, în contact direct cu spătarul de
lemn tare, scot niște chiote identice cu
acele, pe cari le dă cineva când intră,
deodată, într'un duș cu apă din cale
afară rece.

— Oh! comme c'est drôle...

Barbații, probabil, invitați de veselie
nebunească a sexului frumos, devin spi-
rituali și cei mai aprigi concurenți ai
rubricii: *Tot Mitică din Moftul Român.*

Așa, un tiner ofițer, plin de entuziasm
și de sudoare, strigă:

— Hei! ce ziceți cuconișelor, n'ar fi
fost mai bine să facem aceste excursiuni
cu sania?

— Ha-ha-ha...

Altul, văzând că un car s'a oprit toc-
mai la mijlocul dealului, strigă pe cât
îi permiteau coardele'i vocale:

— Hei, băete! Pune o piatră la bou
ca să nu lungece carul la vale.

— Nebunatici is bărbații, oftează o
văduvă neconsolată.

Dar tăcere: la cotitura drumului Ce-
tatea apare! O grămadă de *chetraoe*,
zidite pe o stîncă vinetă, nu neagră,
formează scheletul vechiului castel, de
la fereastră căruia mama lui Ștefan, zis

și cel mare, își trimitea fiul la luptă,
când se întorcea învins.

— Pe o stîncă neagră într'un vechiū
castel, începu deodată un cor impro-
vizat.

Ajunși la poalele stîncii cu Cetatea în
chestiune, boii, fără să li se comande,
se opriră în loc; acest lucru îi ridică
mult în admirația cucoanelor:

— Vezi d-ta, cât sunt de inteligenți
boii, zise o cucoană, pe care o plictiseau
spiritele barbatului său.

Toți, cu fețele aprinse și cu sângele
clocotind ca în vinele unui eroi de pe
timpul lui Sobieschy, înaintarăm trium-
fători către Cetate, ducând cu glorie
care un coșuleț cu merinde, care o da-
migeană de vin, care câte un copil
plângînd de dorul biberonului...

Și pe vîrfurile stîncii, la umbra unui
zid negru, pe o coastă verde, începură
a se întinde fețe de masă, *prostiri* și
prosoape. Lumea obosită merita să os-
păteze. În lipsă de mezeluri, un profesor
de istorie, care de mai bine cinci ani
își continuă la Monastirea Neamțului
conferința sa despre *Ștefan cel mare*,
avu gentilețea să ne aducă la cunoștință
că poarta castelului era făcută din lemn
de stejar, și că Ștefan cel mare nu fuma
niciodată față de eroica sa mamă.

Când sticlele începură a se deșerta,
și când ultimele picături de vin roș, mai
roș decît Dumbrava roșie, dispărură în
adâncul sufletelor însetate, spiritele în-
mulțindu-se, provocau risete homerice,
cari cutremurau din temelii zidurile ce
au rezistat veacuri tunurilor turcești.

N'aveți idee cât de bine se petrece
în astfel de excursiuni! Aci eticheta dis-
pare, lumea devine comunicativă și toți
se iubesc ca frații.

De aceste sentimente, se vede, fu co-
prinsă și o domnișoară, care într'un mo-
ment de intensă iubire frățească își a-
tîrnă cu încredere mîna albă ca crinul
de brațul puternic al unui june senti-
mental și dispărură în desișul pădurei.

Nimic mai natural! Lumea petrecea
înainte. Ochii femeilor străluceau, ai bar-
baților se tulburau.

— Să intrăm în Cetate, comandă su-
fletul excursiunii, slobozind în aer un
foc de revolver.

Exemplul său fu imitat de toți acei
cari purtau revolvere.

Un nor de praf de pușcă irita nă-
rile excursioniștilor noștri; dădurăm nă-
vală pe zidurile Cetății.

Ce priveliște încântătoare depe vîrfurile
cetății!... Imi trebuie clișec de poet ca s'o
pot descri.

Deodată o femeie în vrîstă și cu fața
severă, ridică implorătoare brațele spre
cer.

Ce era?

Ce să fie!

Copila sa, căci a ei era copila care
se afundase în desișul pădurei, se în-
torcea acum, alergând ca o nebună, cu
părul despletit, cu ochii îngroziți. De
jos, ea zise cu o voce sfîșietoare:

— Iartă-mă, mamă; sunt o mizerabilă. El e vinovatul! Iartă-mă!...

— Niciodată!!

— Dar sunt fiica ta...

— Nu te cunosc. Tu ești o străină. Fiica mea acum e departe.... Eū sunt a sa mamă, ea e fiica mea!...

Și, dând un hohot de ris, nefericita mamă se rostogoli jos la poalele Cetăței.

Lumea rămase înfiorată.

— Această muma lui Ștefan cel Mare! zise sentențios profesorul de istorie, ștergându-și ochelarii de ceață...

A doua zi după excursiune, trezindu-mă în arhondaricul Monastirei Neamțului, am constatat cu bucurie că n'a fost moarte de femeie la Cetatea Neamțului, și că halucinația mea a provenit din aceea că... am fost... cum s'ar zice... lua-sem luleaua Neamțului.

CAZABAN

Rușii la Prut

La sindrofia coanii Siții
Vorbim politică grozav.
Un gazetar, dând drum guriții,
La un moment denunță grav

Că Rusia, colos rapace,
Stă cu Cazacii lângă Prut,
Din țara noastră vrând a face
Gubernie gemând sub knut.

D'abia sfârși această veste
Și auzirăm un oftat;
Ce s'a'ntemplat, mă rog? Ce este?
Vaî, coana Siț-a leșinat!

Sub ce flori, sub ce ispite,
Tresare trupul său răscopt?...
Oh, rublele blagoslovite
De la șap'sapte și șap's'opt!

ROMEO

Potriveală

O fată iubea pe un băeat, dar îl iubea la desperare, fiindcă băeatul era student la drept, frumușel și bine făcut, iar fata era demoazelă din popor,—lucrătoare la o croitorie renumită de dame.

Idila s'a petrecut în București, în cele mai gingașe peripeții,—da, domnilor, în București, în această Sodomă în care virtutea fetelor dispare ca prin farmec, ca o scântee, ca un parfum delicat, ca un miș-maș pe gâtul unui însetat!..

Și a ținut idila trei ani,—ah! trei ani!... Va recunoaște și Zeița Venus că o idilă atât de lungă amenința să se transforme într'o plictisitoare căsnicie, și așa ceva ar fi fost împotriva tuturor regulilor artei Amoroșului.

Băeatul însă, care e acum licențiat și numit în provincie cu 250 lei lunar, a băgat de seamă că i s'a trecut vremea idilelor și, mulțumit în conștiința sa că

a fost statornic trei ani în iubirea'i nemărginită pentru o fată din popor, scrise celui mai bun prieten al său următorul bilețel :

Scumpe Ionescule,

Plec cu inima zdrobită într'un mizerabil orașel provincial, ca să mă timpesc încă-sând 250 lei pe lună. Sunt silit să mă despart de buna mea amică Sofița; și-o recomand cu inzistență și fiți cât mai gentil cu dânsa.

Al tău Piperescu

După ce Ionescu ceti rândurile de mai sus scrise cu o mână tremurândă, se gândi că nu'i tocmai nepotrivită întemplantarea.... ba e chiar binevenită.

— Tot mi s'a'mplinit mie luna,—nu s'ar putea oare să mă stabilesc în cuibul frumușel al Sofiluței?!

Și Ionescu, sărind vesel prin odae, își luă pălăria și dădu să plece..

Când deschise ușa, o tinără nostimă, dar îmbrăcată în negru, îl întâmpină :

— Bonjur !

Ionescu o recunoscuse, se emoționă, dar nu de tot și'i zise cu un ton degajat :

— Ah, bonjour, tocmai la tine veneam, scumpa mea !

— Mă gândeam la dta, domnule Ionescu, doar ești cel mai bun al lui prieten... zise tinăra cam spăsită.

— O, da, cea mai bună prietenă a mea,—primești, nu'i așa?...

Și tinerii noștri, strângându-și mâna amicalmente, intrară'n casă să pună la cale intemeierea duioasei lor amicitii !

FARMAZON

Gospodarul

E mic de stat și lat în spate,
E tiner,—n'are nici musteți,
Dar este om cu greutate :
E gospodar, cum îl vedeți!

Blajin și candid e sërmanul,
Căci știe-a vieței miî nevoi;
Nevasta'i „face“ în tot anul
Câte-un copil, ba chiar și doi!

Se scoală dis-de-dimineată
De orchestrație trezit;
E galben-vineții la față,
I-e trupul bolnav, obosit.

Dar munca trebuie să'nceapă,
Căci n'are bani, ci datorii...
La prânz cu pâne și cu ceapă
Indoapă zdravên cincî copii!

Și s sănătoși toți ca și tunul!
La chip, de! sunt cam gălbigioși,
Dar nu se duce'n raii niciunul!..
Toți tipă strașnic, sar vioși.

Pe la ameză e-o gălăgie
De'ti vine să'ti ică! lumea'n cap:
Cel mare cânt-o poezie,
Celalt pe nas, fără potcap!

Unul s'alintă, strigă: Tată!...
Cel mic, voinic, a tăbărit
Să sugă!.. Măsa'i desperată...
Iar tatăl pleacă amărit!

Doar seara aū frugală masă:
Tinêrul palid, gospodar,
Doi pepeni duce-abia acasă
Și-un pic de rom într'un pahar!

FIRFIRC.

Pamfletul săptămânei

În alte veri am avut ploae de gândaci; vara asta a căzut asupra țării o torențială ploae de Vartic. Gazetele sunt inundate. Zilnic publică duzini de serisori, prin cari „subscrisul Ionescu-Vartic, Popescu-Vartic, Miticescu-Vartic, Costicescu-Vartic“, etc. jură „pe ce are mai sacru“ că el e „adevărutul și unicul moștenitor“ al răposatului. Toți sunt veri, nepoți, cuscieri, nași vitregi cu Vartic. Nici Abraham n'a avut o familie mai numeroasă!

Eū, ca să se isprăvească odată comedia, aș face ca Jupan cu țiganii din „Voevodul“. I-aș aduna pe toți roată și i-aș întreba :

— Măi, care din voi e'n stare să moștenească pe Vartic?

— Eū! ar zice Ionescu-Vartic.
— Ba eū! ar obiecta Popescu-Vartic.
— Numai eū sunt în stare! ar striga Miticescu-Vartic.

— Mint toți, domnule, eū sunt singurul moștenitor! ar replica Costicescu.

— Atât măi bine că sunteți măi mulți—aș măi zice eū—că o să vă vie partea măi mică de contribuție. Pentru că uite ce: răposatul Vartic e dator vândut, activul e de cincî milioane de ruble și pasivul de cincî milioane de ruble și cincî copeici. Eī, care dintre voi vrea să lichideze moștenirea?

— Popescu! ar zice Ionescu, că el e rudă măi d'aproape.

— Ba Ionescu! ar riposta Popescu, că el e adevărutul moștenitor.

...Și iac'asa, moștenitorii s'ar împărăștia ca potârnicile în fața unui vênător (de potârnicii, nu de moșteniri).

Că zău, mulți moștenitori aū măi răsărit și, zilnic, se prăsesse alții.

Un amic al subsemnatului a găsit un răspuns grozav de savant la întrebarea mea că de unde devino abundența asta de Vartic.

Explicația e foarte simplă:

Defunctul Vartic avea un tic, care nu'l părăsea niciodată: la toți—cunoscuți și necunoscuți—le zicea „vero“: Ce măi faci, vere Cutaro? Bună ziua, vere Cutăricăi,—și așa mai departe. Din pricina asta, un basarabean mutcalit l'a poreclit: Vartic, adică om care are tielul d'a face pe toată lumea

văr cu el. De la Vărtic pînă la Vărtic n'a mai fost decât un pas. Și așa se întimplă că sute, mii, zeci de mii de oameni, pe cari Vărtic îi numea „vere”, după obiceiul lui, astăzi s'au transformat în veri primari, ajutori de primari, etc.

Calamburul, firește, e tras de pěr, că d'aia-î zice și calambur; dacă i-ar zice chel-ambur, nimeni n'ar mai putea să l' tragă.

A-propos de pãrueală, s'a 'ncins una nostimă în presa română între dnii Cancicov, fost deputat și atãta tot, și între celebrul *Cyrano*, actual bãeat de spirit și viitor... lucru mare.

Pricina e nostimă:

D. Cancicov, cãruea procesele i-au acordat un concediu pe viață, dispunând de cãteva ore libere, s'a pus să scrie articole politice. D. Cyrano i-a spus, natural, cã's proaste. D'aici s'a început! D. Cancicov a rãspuns, tunc și fulgerând contra „anonimilor de la ziare” și numind pe D. Cyrano „saltimbanc”. Nu știu ce-o să-î replice d. Cyrano, dar știu cã'n mare bucluc s'a vîrit. Dracu l'a pus să se lege de d. Cancicov?

Tinerii de valoarea dsale sunt invincibili:

Dacă'ti bați joc de mãzgãleala condeiului lui, zice cã ești saltimbanc.

Dacă îl critici pe ton grav, zice cã ești invidios.

Dacă nici nu'ti bați joc, nici nu'l critici serios, ci tacii și l' lași să scrie prostii, tinerul tot el d'asupra: „Vedeți, nu îndrãznește nimeni să mă combată, asta 'nseamnă cã am lovit unde trebuie!”

Ca pisica: ori cum veți arunca-o, tot în picioare cade—pentru cã în cap n'are cum să cadă d. Cancicov, fiind-cã... ei! fiind-cã n'are...

Dar e d. Mencicov, fost deputat, ce-î mai pasă,—și notați: deputat în parlamentul român, nu în Sobrania bulgãrească!

BLAGOMAN

Zi mai bine!...

La boerul Mache vine
Un jidan să'si ica dobândă
Două sute lei în capet;
La fecior, cu voce blãndă,
S'adresează:

— Bre, Nãstasă,

Domnul tãu este acasă?...

— Conu Mache Selifosilă

Și c'conița dumisale

Atu plecat la băi, Jupine, —

Sufereați grozav de șale!

— Ci tot spui tu, măi Nãstasă,

Cã ei suferi greoi de șale?!

Zi mai bine cã'i în casă

Și n'ari să'mi dei purale!!

IRMLIC

Excursiunea dela Constanța la Odessa

I.

„Principesa Maria” a ridicat ancora din portul Constanța marți, 14 August, la ora 10,30 seara, adică cu o întârziere de 30 minute, dupe program, conform etichetei naționale.

Călătorii curajoși au rămas pe vapor, iar cei mai slabi de inger, vîzînd marea cam bosumflată, au luat-o la sãnătoasa înapoi spre cheii, sporind grupul esitatorilor, cari n'au avut îndeajuns trei zile ca să se gîndească, învîrtînd degetele arãtãtoare dela ambele mãni unul în contra altuia, spre a consulta oracolul, dacã e bine să plece ori să nu plece la Odessa.

Excursionistii decisi sunt mai numeroși între acei de clasa III și II; cei de clasa I s'au ferit se vede să nu fie bãnuiți ca filorusi.

Glasul sirenei anunță plecarea; *Principesa Maria*, cu grația-i cunoscută, se depărtează de țîrm, batistele încep a se agita atît pe vapor cãt și pe cheii, salutãrile cu glas tare se schimbã reciproc, — fie-care strigã pe un prieten, urãndu-i cãlãtorie bunã sau reamintindu-i un comision.

Vaporul pleacă — a piecat!

Printre excursionistii (à tout Seigneur, tout honneur) sunt imbarcați și reprezentanții presei, dovadă corespondența de față și alte, cari vor mai apare în gazetele politice-serioase; toți sunt sub arme, gata a nota în carnete impresiile de cãlãtorie; în curînd însă impresia generală e foarte dezagreabilă: Cuconițelor excursioniste începe a le veni rãu de-a binele, de aceea se și retrag prin cabine; oricine își poate închipui cam ce fel de ocupație au d-lor în aceste momente și, pentrucã sunt foarte discret, nu pot să vë spun nici numele d-lor, nici toaletete ce purtau, într'un cuvînt nimic alt decît cã am vëzut pe *Madam Marița*, cameriera vaporului, alergãnd în toate pãrțile, spre a rãspunde la desperatele sbãrnãituri ale sonerilor dela cabine, ducînd oate o farfurie cu felii de lãmi. D. *Doctor Pãcuraru*, medicul vaporului, ca unul care a vëzut multe, și-a pãstrat calmul profesional, și pe la ora 11 jum. se auzea în cabina d-sale o huruitură puternică, ca a unui tramcar care ar trece pe un pod de lemn; *Marița* mi-a spus cã e respirația doctorului, pe care l'a furat somnul.

Pe punte, la diferite colțuri, excursionistii-barbați au devenit mizantropi, nu mai vorbesc împreună; ei își incredințeau mării suspinele lor, cari de astãdatã sunt în adevăr din adãncul rãrunchilor.

Pe la 12 $\frac{1}{2}$ noaptea, toți sunt în cabine. Matrozii cu mãturile și cu gãleata cu apă înlăturã urmele luptelor sufletești ale cãlãtorilor cu marea; se face liniște generală pe bord, și furtună mai mare pe mare. Vaporul luptă cu valurile, înaintează cu greutate, în sbuciumãri uriașe, și la unele momente perde iuțea.

Mercuri, despre ziua, — pe la ora 5, mō suii pe bord; la *Tribord* (în dreapta) apare soarele rãsarînd, spectacol de o frumusețe pe care un plaivas de 5 bani, ca al meu, nu l' poate descrie; pentru așa ceva trebuie o pană, dacã nu de aur, cel puțin de nikel; — ca să nu vë las în nedumerire complectă însă, mō voi încerca, cu modestele mele mijloace să vë fac pe scurt descrierea tabloului:

Pe o mare neagră de furtună, cu valuri cari deschidea și închidea abisuri înaintea vaporului nostru, în orizontul depãrtat, apare lumina zorilor, ca a unui fulger alb de vară; peste puțin o grupă de nori argintii-aurii, cu forme grațioase ondulate, se aratã d'asupra mării, crescînd troptat pãnã cãnd iau înfãțișarea poetică a cailor și carului lui *Phoebus*.

Soarele ese și el în flin din mare, d'a-

supra acestor nori ca un disc argintiu-aurit, pe cãmpul luminos al florilor; îl privesc cu mirare cum se înalță d'asupra orizontului, rãspîndînd o lumină încãntãtoare și sint în sufletul meu o mulțumire și o tinerete neînchipuită, pe care o sporește contrastul valurilor furioase, cari se sparg în proba vaporului, transformãndu-se într'o spumoasă ploaie de perle, cari și ele se topește pe hainele noastre și pe punte..... Aspectul acesta grandios mē face să uit balansãrile ameițitoare ale mării și desgustãtoarea privescã de peste noapte.

Pe la ora 7 dimineața apare la *Babord* (stãnga) pharul și cu puțin în urmă *Insula Șerpilor*; trecem la o depãrtare ca de 2 kilometri de insulă; o vedem bine cu binocul ca un bloc stãncos în mijlocul imensității apelor mării; pe ea este așezat un phar puternic și o clãdire—cazarmã pentru personalul pharului. Valurile furioase ale mării se sparg în formă de dușe spumoase pe țîrmuri, cari, deși udate neconținut de valuri și de ploaie, au rãmas pãuș acum tot sterpe; niciun fir de iarbã, niciun arbust nu înveselește aceastã rocã; pe care a descris-o *Carmen Sylva*... Impresia o tristă ca a unui loc lipsit de viață, mai tristă ca a unui mormânt.

Niște strigãte vesele dela *pupã* mē scot din aceastã reverie; cãțiva excursionistii și-au scos din geamantane proviziile și fac un *chef numëru untz*; un domn subofițer de bord mi-a spus cã acești domni au avut continuu poftã de mãncare și mai ales de bẽuturã, și cã nu se știe bine din cãte sticle le-a venit și le-a dispãrut *rãul de mare*.

Peste puțin începãm a zãri la *babord* coasta *Basarabiei*, care se întinde pãnã la *Nistru* și pe la ora 10 ne-am apropiat de *Tarigrad*, orașel la gura *Nistrului*. Mare a fost sã fie Țara Romãneascã, dacã nu se întindea Nordul Slav de partea aceasta, și aripelile *Pajerii Austriace* de cealaltã parte, peste mãndra noastrã Moldova.... Timpul schimbã toate; va schimba Soarele libertãții și soarta popoarelor cõtropite?... În Cartea Soartel oare o mână nevẽzutã, dar proteguitoare a noastrã, nu va înscri o paginã brilliantã prin mãreția surprizelor ce ne rezervã viitorul?... Ah, Patria mea, dacã poeziile sunt profeții, apoi:

„Latina ginte e Regină

„Intr'ale lumei ginte mari,

„Ea poartã'n frunte-o stea divină

„Lucind prin timpil seculari!”

La ora 12 vedem pharul dela *Fontana* și la 12,30, sosim în Port la Odessa; îndeplinirea formalităților de cãtre autoritãții a fãcut sã nu putem acosta la cheii, nici a descinde decît pe la ora 2 p. m. mercuri, 15 August.

Recepțiunea, ce ni s'a fãcut de cãtre autoritãțile rusești, a fost cordială. D. Guvernator al Cetãței și d. cãpitan de Port au fãcut excursionistilor toate inlesnirile posibile.

Excursionistii, organizați în grupe, au vizitat toate curiozitãțile Odesei. Reprezentantii Presei romãne, printre cari se afla unul dela un ziar *High-hife* din București, care avea legãturi de rudenie cu consulul român din Odessa, au format un grup, care a fost în special sãrbãtorit de personajele marcante rusești.

S'au fãcut plimbãri cu trãsura, vizite, prãnzuri cu *borș* și cu *vatki*; s'au ridicat toate pentru prosperitatea ambelor națiuni și muzica a intonat imnurile ambelor țîri.

RICOLO

Sfîrșitul în numãrul urmãtor.

Unei diavolițe

Că ești un drac și jumătate
Nu-i pentru tine o noutate;
Dar c'ai vîrit în mine draci,
Că nu pricepi, de ce te faci?

Vezi bine, doru-ți erunt mă sapă,
Te-aș bea'ntr'o lingură de apă
Ca pe-o chinină, ca p'un hap,
De dragoste de-aș ști că scap.

Și nu m'aș teme, vai de mine,
C'o să mă'nec în gît cu tine,
Orî c'aș putea să paț vr'un rău
Cu fiera sufletului tîu.

Căci doctoriile amare
Sunt bune pentru vindecare;
Iar de-oîu crîpa d'al tîu, venin,
Cu-atît măi bine, — mă alin!

Dar, pîn'atunci, ia fă-te'ncoace
Să încheem tractat de pace,
Și ca sigil s'aplic, parol!
Un sărutat pe gîtu-ți gol.

Ah! să te string în brațe-odată,
In cât să cazî pe spate lată;
Să simți cât suferi de-amor
Subserisul tîu adorator.

CELESTIN.

In ziua de 13

Orîcât de puțin ai fi înclinat spre misterios,
totuș oarecare coincidențe isbitoare îți sgu-
due încrederea în știința oficială și te apropie
de singura filozofie logică, fatalismul.

Ar trebui să-ți atribuie paternitatea vreunul
sistem filozofic, orîcare altul decât fatalismul,
sau să fii tare sceptic, pentruca o serie de
împrejurări anormale și parcă inadins ordonate,
să nu te arunce orbește în brațele filozofiei
orientale.

M'am hotărît ca, d'aci înainte, ziua de 13 a
fiecarei luni s'o petrec în contemplații budis-
tice, ca astfel să pot înconjură fatalitatea,
care mă urmărește ca o umbră în această zi
de treisprezece orî nefastă.

Să vă povestesc numai întâmplările din ziua
de 13 a acestei luni și să judecați.

M'am sculat obosit, cu dureri teribile de
cap și cu gâtul strîmbat din cauza relei po-
ziții ce-am avut în timpul somnului, care a
fost agitat și presărat cu cele mai oribile
vise, eu, care de obicei nu visez decît de
două orî pe an: în ajunul Sîntei Marii și al
Bobotezei. Cu o nespusă groază am constatat
că vîrfurile uneia din ghetele mele fuseser
ros de șoareci peste noapte. Vrusei să mă
rad și Fatalitatea, ca să-mi probeze solitudi-
dinea-i, mă brăzda pentru vro lungă cu o dungă
roșie și puțin estetică. Lăptarul, ca niciodată,
n'a venit. Un pachet de tutun, pe care'l
luasem decusear, l'am nemerit mucegăit. Când
mă pregăteam să ies spre a mă duce la birt,
gazda mă rugă să-i «anticipez ceva din res-
tul chiriei!»

Birtașul mi-a declarat că „cu cel mai mare
regret se vede silit să nu-mi măi dea pe da-
torie...” Desperat de atâtea insuccese, mă du-
seși să caut cățiva prieten, spre a mă împru-
mura cu ceva parale; n'am găsit pe niciunul
acasă. Cu ultimii 15 bani mă urcai în tram-
vai și un controlor, făcînd revizie, mă găsi
fără bilet—pe care'l pierdusem—și trebui să
mă dau jos sub privirile ironice ale pasage-
rilor. Acasă mi s'a spus că în lipsa mea ve-
nise un mandat poștal.

Abătut, zdrobit, cercăii să adorm și să scur-
tez astfel lungimea omorîtoare a zilei aceștia,
când d'odată: chiot, plînsete, vaete, țipete.
Ce era? Două menajuri vecine cu mine se
încăeraseră și apoi, lume, gardist, secție Ener-
vat, eșii în oraș și mă dusei spre Șosea. Pe

drum, doi tineri în urma mea făceau aluzii
ofensătoare la adresa unei doamne însoțită
de un domn, cari mergeau înainte-mî. La un
moment dat, domnul se întoarse și îmi aplică
cu toată puterea un baston; și-a cerut el
scuze în urmă, nu-i vorba, dar...

Am rîcîcit un ceas pe la Șosea fără să
găsesc o bancă; toate erau ocupate. La în-
toarcere, vrînd să traversez strada pe lângă
o stropitoare a primăriei, d'odată mă pome-
nesc leoarcă de sus și până jos. Caraghioasă
mutră trebuie să fi avut, căci multă vreme în
urmă auzeam un ris prelungit și ironic, care
îmi pătrundea ca o otravă prin toate fibrele
sufletului. Ah! cum aș fi vrut să-i bat!

Spre seară luai câteva cărți și mă dusei cu
ele la anticari; fusei refuzat pretutindî. Re-
întors acasă dupe ce fuseam amenințat să
fiu călcat d'un tramcar, — o ironie! — ca să
mă calmez impaciența stomacului, vrui să-mi
fac o cafea; m'am opărit și mi-am pătat pan-
talonii.

Luna strălucitoare mă făcea să-mi uit de
suferințele mele și, cuprins de dor de duca,
rîcîcii la întemplantare, în care timp recoltau
călcăturî pe bătătură și înjurături de birjarî.

Credeam suferințele mele sfîrșite, când in-
traii în Cișmegiu. Cufundat în gânduri, nu ob-
servam cum noaptea trecea încet, încet...
Vocea aspră a unui gardist mă deșteptă. Sării
în sus, lăsînd o bună parte din pantalonii mei
agățați de cuele băncei. Fiind luat drept va-
gabond, cu toate protestările mele, gardistul
mă conduse cu ceremonialul obișnuit la secție,
unde avui toate greutățile din lume ca să mă
justific.

Meditam cu amărăciune, la întoarcere, asu-
pra nestatorniciei lucrurilor omenești și ab-
sorbit de această înaltă problemă, intrai într'o
curte vecină, din nebagare de seamă.

— „Hoții! Hoții!”... și glasul strident al unei
babornite spintecă tăcerea nopții. Gardistul
fluera și veni la mine în fugă. Noroc că eram
lângă casă și tiptil mă strecurai. Fiind intu-
neric și foarte emoționat, mă împedica d'un
scaun și îmi încornoa funesta zi cu un cucuț
formidabil în frunte.

A doua zi eram ca toți oamenii și, dacă
semne evidente nu mi-ar fi confirmat aventu-
rile din ziua precedentă, m'aș fi crezut încă
sub influența supărătoare a unui *cauchemar*.

CONGOLAN

FARSĂ RUSTICĂ

Noaptea se lăsa cu gerul
Pe cătunul adormit;
Spre căsuța ei plecasem,
Furișându-mă grăbit.

În zadar mă strecurasem
Binîșor prin bătătură,
Unde-a zis c'o să m'aștepte:
Nu'nchisese căni'n sură.

Scuturat și pus pe goană,
Sus pe muche mă oprii...
Huiduind par'că și draga,
Cu încetul mi-amintii

Că la puț, când dintr'o glumă
Înțelegi ne-am despărțit,
A bațjocură surise
Chiar ernaticu-asiînțit!

PODEANU

Tot Mitică

Mitică o desolat.

— Închipuște-ți dragă... m'a lovit
o nenorocire ireparabilă.

— Co-i frato? ce s'a întemplant?

— Mi-a stat ceasornicul!

La birt.

— Băete, un pahar de protoxid de
hidrogen.

— ....?!

— Atunci dă-mi unul de H₂O.

— ....?!

— Cum? nici măcar apă n'aveți?
sbiară Mitică.

Iarăși moda

O tînără cam mărginită
Ș'un tînăr *ejusdem farinae*
Vorbînd, pe-o pajiște frumoasă,
Trecea încet pe lângă mine.

— Privește colo, dragă Vico,
La bivolița aia grasă
Cum casează ochii, umflă nara
Și ne fixează furioasă.

— Al știu ce e, răspunde Vica,
Se uită lung la umbreluță:
E roșie și nu-i convine;
Închide-o repede, drăguță!

— E drept, sêrmana umbreluță
Acuma e cam demodată...
Dar cum putu băga de seamă
O bivoliț-așa... deodată?!

CAIR

Lugubru!...

Funebru!...

Macabru!...

No. 2!...

Fiindcă reclama e sufletul orîcărei întreprinderi comerciale, dăm loc cu toată cu-
cernicia posibilă următorului

AVIS TELEGRAFIC

Am onoare a înștiința Onor. Public Cra-
iovean că am așus în Depositul meu cele
mai frumoase Căre funebre, precum: Dri-
curi albe, Dricuri negre sculptate îndoliate
și Care cu flori, și îmi convine, din cauza
crizei, a conoura pe toți confracții mei de
meserie cu 50 la sută mai eștin, stricându-le
astfel convenția făcută între ei în scop de
a lua niște prețuri ridicul de mari de pe
la diferitele familii ce au nenorocirea a
pierde pe vreunul din membrii lor.

De asemenea îmi măi sosește un Drio
elegant de cristal cu roate de cauciuc,
ornat foarte elegant și cu musică automată,
care cântă 12 cantece religioase, adică:
Rostignirea Domnului nostru Isus Christos,
Scoborirea de pe cruce, Plîngerea Maicei
Domnului, Invierea, etc.

Precum și eu pot zice vouă învia acum, prin
sprijinul dvoastră, nesocotind persecuțiile de pînă
astăzi ale confracțiilor mei de meserie, cari cu
dușmănie au căutat a mă nimici; Dumnezeu însă
nu a vîit ca dorința lor să se îndeplinească.

Rog dar, fără supărare, pe Onor. Public,
oă, dacă din nenorocire aș nevoie de a an-
gaja vreun Car funebru, să nu facă aceasta
pînă nu vor cerceta prețurile mele foarte
scăzute.

Biuroul de comando: Str. I. C. Brătianu
No. 26 (lângă Primărie) Craiova.

Ca descoperitor al
MARI AȘPI
Dricăreș

DUPE DEJUN

MAMIȚICA, cu duiosie: Număi tu, scumpul meu, nu'mi otrăvești sufletul!